

Arnhem, 30 november 2025

Lieve Mona,

Met deze aanhef, *lieve Mona*, schreven talloze wanhopigen jarenlang brieven met hun levensvragen aan een roddelblad, en Mona, die eigenlijk Marie heette, deelde wijze woorden, bracht inzicht en bood erkenning van hun pijn.

Er zullen weinig mensen zijn die Mona Keizer schrijven, onze dubbel-demissionaire reserve-vice-premier, in de hoop verlichting van hun lijden te vinden, maar je weet het nooit. Zelf lijkt ze te denken een ijzersterke probleemoplosser te zijn, als de rest van de wereld maar in haar zou geloven.

Toen zij twee jaar geleden overstapte naar een partij die haar minister-president zou maken droomde onze palingpopulist al van alleenheerschappij zonder tegenspraak of kritische pers, maar helaas, Mona, jij bent hier niet de baas.

Niet van het Schip van Staat.
Nog niet eens van een asielboot.

De laatste keer dat over Nederland een keizer heerste is zo'n vijfhonderd jaar geleden en volgens mij kunnen we het daarbij laten.

Deze Mona heet ook Maria trouwens, ik had mijn brief dus kunnen beginnen met 'Wees gegroet, Maria, vol van genade.'

Al lijkt onze Keizer me weinig genadig.

Een handig woord, genade, je kan er een kietelaanval mee stoppen, al heb ik, omdat ik een rare vader ben, mijn jongste dochter geleerd geen genade te roepen maar GARNALEN!

Met als wonderlijk gevolg dat bij ons de aankondiging van de geboorte van Jezus klinkt als *Wees Gegroet, Maria, vol van garnalen*.

Gek genoeg best passend, vroeger bij het kerstdiner maakte oma altijd hetzelfde voorgerecht: een wijnglas vol cocktailsaus, besprenkeld met een handvol koelkastkoude garnalen.

Enfin. De dingen beginnen een beetje in elkaar over te lopen, lieve Mona, het lijkt me in deze brief niet te lukken met één mond te spreken, dat kent u, maar ik smeed u, Keizerlijke hoogheid, schenk mij uw garnalen.